

— Нещастната, — промълви той — и съ петъ деца още! . . . И въ тая стаичка безъ огънь натъпкани. Да бѣше живъ мжжътъ ѝ, той щѣше да ги прехрани съ малката си платка. А сега какъ се поминуватъ — представямъ си, Вѣро!

— Боже, Боже, защо ли давашъ сиромаси! — извика неволно Вѣра, и по лицето ѝ мина новъ облакъ отъ искрена скърбъ.

Въ тоя мигъ фъртуната бѣсно изфуча навънъ та се разтрепераха прозорцитѣ. Вѣра извика нечаяно, като сочеше къмъ Данчовичичата кжщица. Фъртуната съ неодолимата си сила бѣше изтикала дрипитѣ, що запушваха счупенитѣ стъкла на прозореца и нахлу свободно въ тъмната стаичка. Това произведе страшенъ смутъ въ стаята. Децата изпищѣха отъ ухапването на лютия студъ и тозчасъ изкоконаха навънъ, обвити почти въ парцали, а малкиятъ само по ризки и силно разплакани, всичкиятъ хукнаха презъ двора, та се скриха подъ стрѣшната на една ковачница на другия му край, дето огнището смекчаваше колко годе въздуха. Само майката остана въ стаята да запушва тамъ дупкиятъ. Нейното болнаво и сухо лице се мърна въ тѣхъ като едно привидение . . . Но вѣявицета размжти съ снѣжни облаци въздуха и препрѣчи на двамата съпрузи зрелището.

Тогавя тѣ се обърнаха насамъ и погледитѣ имъ паднаха на тѣхната затоплена стая, богато украсена, съ картини въ богати кржжила, съ великолепнитѣ лампи, положени на орѣховъ столъ, съ свиленитѣ кресла, скжпи ковъори, статуйкитѣ. Тая гледка на личното имъ благополучие и охолоностъ за мигъ смути душитѣ имъ чрезъ контраста